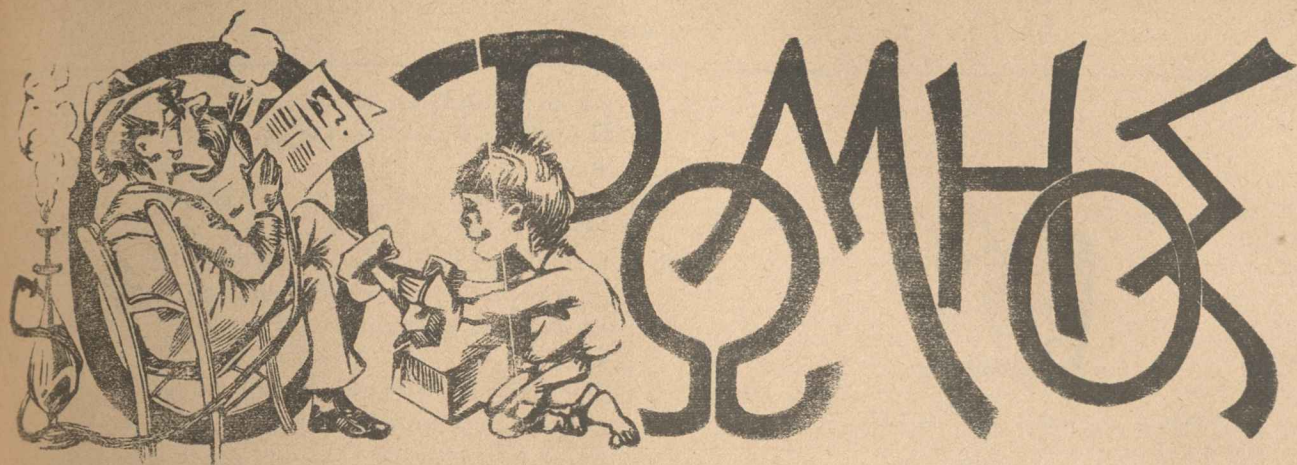

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πᾶει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' ἀραβέρια.
Ἰράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἀλλῶως δὲν μᾶς μέλει.

Τῷ Σεπτεμβρίου εἴκοσι μία,
πόλεμος, λόγοι καὶ τρικυμία.

Ὅγδόντα νοῦμερο κι' ἑπτὰ,
δόστε γιὰ πόλεμο λεπτά.

Στὸν βασιλεῖά μας
μὲ τὴν καρδιά μας.

Σ' εὐχαριστοῦμε, βασιλεῖα, ποῦ δὲν μᾶς εἶπες πάλι
ἐκεῖνα ποῦ σ' ἐνεῖθες ὡς τώρα νὰ μᾶς λέγῃς....
Ἐλλαξὲς τόνο τῆς φωνῆς, λαλιὰ ἐπῆρες ἄλλη,
καὶ ἄγχις τὰ στήθη μας τ' ἀναίσθητα νὰ φλέγῃς.
Εὐθύς μᾶς ἐνθουσίασες μ' ὀλίγας λέξεις νέας,
καὶ εἰς θυσίας τὸν λαὸν ἐπρότρεψες γενναίως.

Σ' εὐχαριστοῦμε, βασιλεῖα, ποῦ δὲν μᾶς εἶπες πάλι
πῶς ἡ καρδιά σου πάντοτε θερμῶς μᾶς ἀγαπᾷ,
πῶς εἶθε χερί ὁ θεὸς ἐπάνω μας νὰ βάλῃ,
πῶς εἶν' αἱ σχέσεις φιλικαὶ μὲ ὅλους καὶ λοιπὰ.
Τὰ τελευταῖα λόγια σου κανεῖς δὲν τὰ ξεχνᾷς...
καὶ οὐρα φαινόνται σ' ἐμᾶς, κι' αὐτὸ μονάχα φθάνει.

Ἄλλ' ὅμως τώρα βασιλεῦ, ἂν δὲν μᾶς χωρατεύῃς,
ἐν θρόνῳ ἄδοξο δὲν θὲς ν' ἀφήτῃς ὅτ' αἱ παιδιὰ σου
καὶ εἰς τσιφουτιδες δειλοὺς δειλὸς νὰ βασιλεύῃς,
καθόσ' ἐστ' αἱ τῆς φωτῆς καὶ ζωῆς τᾶρματά σου.
Παράτα τὰ παλάτια σου καὶ ὅλο σου τ' ἀσκέρι,
καὶ γίνου Κόδρος βασιλεὺς μὲ τὸ σπαθὶ ὅτ' ὁ χερί.

Ὡς τὸ ἔθνος σύσσωμο ὅτ' ὁ λαὸς νὰ σοῦ τρέξῃ,
ἄγγελοι θὰ σοῦ τραγουδοῦν ἐκεῖ ποῦ θὰ πηγαίνῃς,
καὶ παρθένα στέμματα μὲ ῥόδα θὰ σοῦ πλέξῃ,
καὶ ἄπάνω σὲ δαφνόκλαδα καὶ μύρτα θὰ διαβαίνῃς.
Κεῖ ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀλόγου σου πατήσῃ τὸ ποδάρι,
καὶ γίνῃ ἄνδρας τὸ παιδί κι' ὁ γέρος παλληκάρι.

Ὅπου σὲ βλέπουν, βασιλεῦ, οἱ σκλάβοι θὰ φτερώνουν,
μὲ τὰ παιδιὰ ὅτ' ἡ ἀγκυλιὰ θὰ σ' ἀκλουθοῦν ἢ μάταις,
παντοῦ γαλαζία φλάμπουρα γιὰ σὲ θὰ ξεδιπλώνουν,
καὶ θὰ σημαίνουν γύρω σου ἐλευθερίας καμπάναις.
Ὁ βασιλεὺς μας ἔρχεται μὲ μπαγιονέταις κι' ἄττα....
Ἄς εἴχαμε καὶ ἄλλα δρῶ γιὰ νὰ τὸν δώμῃ μάτια.

Ἄς γίνῃ τὸ κρεβάτι μας τοῦ βασιλεῖα μας στῶμα,
ὅτ' ὁ βασιλεὺς τὸ σπῆτι μας, ὅτ' ὁ βασιλεὺς μας θέσι,
τὰ ἔχνη τοῦ ἀλόγου τοῦ φιλήσετε ὅτ' ὁ χῶμα,
κι' ἕνα ὀλόχρυσο σπαθὶ κρεμάστε τοῦ ὅτ' ὁ μέση.
Ὁ βασιλεὺς μας ἔρχεται καὶ σηκωθῆτε ὅλοι...
ἀκόμη δὲν ἐτέλειωσε ἡ λειτουργία ὅτ' ὁ Πόλι.

Τέτοια παράτα βασιλεῦ, ἀλήθεια δὲν σ' ἀρέσει;
ὅλων τὰ χερία ν' ἀπαντᾷς γιὰ σὲ ἀρματωμένα,
καμαρωτοὶ λεβέντηδες νὰ ξεπηδοῦν ὅτ' ὁ μέση,
καὶ νὰ κτυποῦν σὰν μιὰ καρδιά τόσαις καρδίαις γιὰ σένα;
Τέτοια παράτα βασιλεῦ, ποτὲ δὲν ἀνείρευθες
ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ βασιλεὺς τοῦ γένους μας ἐστρέφθες;

Λοιπὸν ἀπ' τὴ Μητρόπολι ὡς ὅτ' ὁ Παλάτι μόνο
θέλεις νὰ βλέπῃς τοῦ στρατοῦ τῆς λόγῃς ὅτ' ὁ ἀράδα;
λοιπὸν σ' ἀρέσει σὰν νεκρὸς νὰ καθεσθῇ ὅτ' ὁ θρόνος
καὶ νὰ ἰδῇς Βουλγάρικες ἀρκούδας ὅτ' ὁ Ἑλλάδα;
Ὡ! συλλογίσου ποῖο φορεῖς ὅτ' ὁ κεφαλὴ σου Στέμμα,
καὶ δῶσε το κληρονομιά εἰς τὰ παιδιὰ σου μ' αἷμα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένος νέτος σκέτος.

Φ. — 'Ο Βασιλεύς εφώναζε νά κάμωμε θυσία...
ζήτω λοιπόν ο πόλεμος κι' ή αίματοχυσία,
Λοιπόν όπλίσου, Περικλή, κι' εσήμανε ή ώρα.
Π. — Καί τί θυσίας έκαμες βρέ Φασουλή, ως τώρα;
Φ. — Έγγραψην 'στόν κατάλογον ως ιερολοχίτης.
κατόπιν δέ και Μακεδών έγγραψην Φαλαγγίτης.
έγινα μέλος παρευθός εις είκοσι Συλλόγους,
ήκουσα μέχρι σήμεραν πενήντα πέντε λόγους,
επήγα ως έθελοντής εις μίαν συμμορίαν,
κατώρθωσα ν' απαλλαχθώ από την έφεδρείαν,
επέστειλα ψηφίσματα λαμπρά και φρικαλέα
'στους Υπουργούς, 'στους βουλευτάς και εις τόν βασιλέα,
άλλά κι' εις τών Δυνάμεων τούς πρεσβευτάς επίσης
διακονώσεις έστειλα και διαμαρτυρήσεις,
σπουδαίως συνωμίλησα μετά του Δεληγιάννη,
αγόρασα με τρεις δραχμάς αρχάιον γκαταγάι,
γυμνάζομαι 'στό σπήτι μου πρωί και μεσημέρι.
σηκώνω τής καρέκλαις μου 'στό ένα κι' άλλο χέρι,
ανάβω σπέρτα και με μιά 'στό στόμα μου τά βάζω,
γεμίζω την πιστόλα μου και παλι την άδειάζω,
πηδών 'στά τρία. πολεμώ αδιάκοπα κινούμαι,
κτυπώ τής μυίγαις, ότι βρώ, εγώ αυτός κτυπούμαι,
και τέλος πάντων, Περικλή, σ' αυτές τας περιστάσεις
ανάβω, καιώ, φλέγομαι άπ' όπου κι' άν με πιάσης.
Π. — Ζήτω λοιπόν ο πόλεμος!...

Φ. — Και όμως άμφιβάλλω.
Ναι μόν του Ρήγα θούρια 'στην καμαράν μου ψάλλω,
ναι μόν 'στό κράτος γίνεται μεγάλη φασαρία,
ναι μόν 'στά όπλα έρχεται και παλιν έφεδρεία
ναι μόν υπάρχει κίνησης και εις τας επαρχίας,
ναι μόν ο Ρώμας σκέπτεται νά κάμη ναυμαχίας,
ναι μόν πηγαίνει ο στρατός 'στά σύνορα του κράτους
και πέρνουν των μοναστηριών τούς μούλους τούς βαρβάτους,
ναι μόν οι πάντες σκέπτονται νά γίνουν στρατιώται,
ναι μόν ένθουσιαζονται οι τόσο πατριώται,
ναι μόν ο φίλος βασιλεύς μας έδωσε χίρη,
ναι μόν μιλεί ο Θεόδωρος 'στους πρέσβεις νύκτα 'μέρα,
ναι μόν για τόν Καραβελώρ καθένας μας θυμόνει,
ναι μόν έδω άγέρωχος ο 'Έλλην ξεπαθώνει,
ναι μόν εργάζεται πολύ και ο Μαυρομυχάλης,
ναι μόν σκοπεύεις χρήματα και συ νά καταβάλης,
ναι μόν κι' εγώ για πόλεμο ποσώς δέν χωρατεύω
άλλ' όμως τί νά σου ειπώ... ακόμη δέν πιστεύω.
Π. — Μωρέ τί λές, βρέ μασκαρά;

Φ. — 'Ακόμη μήν πιστέψης...
ο κύριος Πρωθυπουργός και ή Συνδιασκέψεις,
οι λόγιοι, τά ψηφίσματα, οι Τούρκοι, οι Δυνάμεις,

μά τό σταυρό, βρέ Περικλή, δέν ξέρεις τί νά κάμη.
Π. — Μή με κλονίζης άνανδρε...

Φ. — Είδες ποτέ ως τώρα
ήμέρα μ' ήλιο και βροχή, με άνοιξι και μπόρα;
'Ετσι λοιπόν μου φαίνεται και ή 'Ελλάς μας παλι,
βροχή από τη μιά μεριά και ήλιος άπ' την άλλη
με άλλους λόγους δηλαδή έντεθεν μόν ειρήνη,
εκείθεν δέ ο πόλεμος...

Π. — Σου λέω πώς θα γίνη.

Φ. — Ναι μόν πιστεύω νά γενή και παλι δέν πιστεύω,
ναι μόν 'στης Κυβερνήσεως τόν νούν δέν έμβρατεύω,
άλλά ένθ ένθουσιώ και κατά γής κυλιούμαι,
του Δ'μοκού την έκδρομήν άμέσως ένθιμούμαι,
εκείνα τά προχώματα επάνω 'στην Καστέλα,
τους τόσους 'Εθνοφύλακας με κούκους και καπέλα,
τά φοβερά πετσώματα τής 'Εθνικής 'Αμύνης,
τόν κύριον Θεόδωρον τής εποχής εκείνης,
τους Συρτανούς με τόν Χοθάρτ, την τόσην τρικυμία,
του βασιλέως τάλογα που 'πήγαν 'στην Λαμία,
χωρίς εκείνος άπ' έδω νά τό κουνήση βήμα,
και τότε πλέον, Περικλή, λαμβάνω άλλο σχήμα
και λέγω «Ήσυχάσετε, σικαί τών Μακεδόνων,
κι' είναι τσιφούτη πατιρντί ο πόλεμός μας μόνον».

Π. — Μή με κλονίζης άνανδρε...

Φ. — Βρέ τί νά σε κλονίσω;
μη διακόπτης, μασκαρά, νά εξακολουθήσω.

'Αν δέν ιδώ τόν βασιλέα με τό σπαθί 'στό χέρι,
άν δέν άκούσω, Περικλή, ταιαύτα νά προέξη;
'ατά ξίφη άνασύρατε λοιπόν από τας θήκας,
και δώρησον ήμίν, Θεέ, κατά βαρβάρων νίκας,
έάν αυτά δέν μας ειπή του βασιλέα τό στόμα,
άν κι' ο Σεμετέλος δέν γενή έπίστρατος άκούμα,
άν τουφεκιών δέν άκουσθούν και πυροβόλων κρότοι,
άν τέλος πάντων δέν ιδώ νά γίνη μάχη πρώτη,
δέν δίδω πίστιν, Περικλή, εις ό,τι κι' άν συμβάλη,
γιατί σε λόγια και φωναίς κανέναν δέν μας ργαινει.

Π. — Μή με κλονίζης, άνανδρε...

Φ. — Βρέ τί νά σε κλονίσω;

μη διακόπτης, μασκαρά, νά εξακολουθήσω.
'Ω σεις προγόνων σεβαστών δαφνοστεφεής εικόνες,
ω Πλαταιαί τρισένδοξοι και σεις οι Μακεδόνες,
σεις μόνον έμποδίσατε τής Βουλγαρίας τά πλήθη
νά μη μας έλθουν κι' έδω με τόλμην κακοήθη.

Π. — Μή με κλονίζης, άνανδρε, και θα σε μπαγλαρώσω.

Φ. — Μή διακόπτης, μασκαρά...

Π. — 'Ορσε δού τρεις ως τέτοι.

Τ' απόγευμα την Κυριακή
αΐταινες Μακεδονικοί.

Αύριο λοιπόν και παλι, 'στάς 'Αθήνας, θ' άντηγήσουν
Μακεδονικοί Παίανες του δημοφιλούς Κανί.
'Ολοι οι 'Ελληνες, σεβασίως τό βιβλίον θ' άποκτήσουν,
διδόντες λεπτά πενήντα κι' άλλα πέντε είδος τόκου.
Εις τό ίδιον βιβλίον θα ύπάρχη τυπωμένον
ποίημα προς Βασιλέα με πολύ φωτιά γραμμένον.

'Απόψε 'στά 'Ολύμπια παράστασις μεγάλη,
έν ή άπεικονίζεται ή εθνική μας παλιν.
Σουρή και Κόκου θούρια θ' άπογγελθούν σινάμα,
κι' ο καλλιτέχνης Λεκατσάς θα παίξη ένα δράμα.

Θυσία του Ελληνισμού
με φλόγα πατριωτισμού.

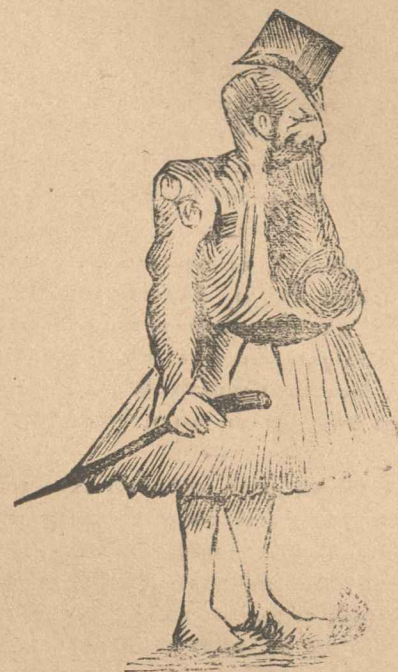
Καλλιγας ο δικηγόρος
μέγας φουστανελοφόρος.

'Ο βασιλεύς έζητησε τό πών νά ύποστώμεν
ότι διατρέχοντες ήμέρας σεβασίας...
κατά βουλγαρων τό λοιπόν άμέως ως προβώμεν,
κι' ως κάμωμεν επάνω των κενώσεις φοδεράς.
Μα είναι όλος περιττά στρατεύματα και στόλοι,
κι' εμπρός μ' ευκολιότητα κατά Βουλγαρων όλοι.

Κι' ο Κασσιμάτης με φουστανέλα,
με μιά μανδήλα και μαναβέλα.

Κι' εγώ του Νοομέτρου ο μέγας Κασσιμάτης
αφώνω την 'Αγγλίαν και την 'Αμερικήν,
και τρέχω κατά Σλαβών θερμός επαναστάτης,
κι' άρσενικών και θηλυκών τας τρίχας θα ξουρίσω.
Εμπρός λοιπόν... από Σπανούς θα κάμω ένα σώμα,
και ή κόπτω κάθε τρίχα των, ή πίπτω εις τό χώμα.

Τραγουδι
Σκουλοῦδι

'Ω 'Ελληνες φερόμεθα, προς αίματοχυσίας,
κι' ο βασιλεύς έζητησεν εκ μέρους σας θυσίας.
Λοιπόν έλάτε γύρω μου, ω πλήθη των μετόχων,
νά καταρτίσωμεν κι' έμεις τόν ιερόν μας λόχον
κι' άφού τό πών έχασαμεν από την Κωπαίδα,
ως σώσωμεν τουλάχιστον την φίλην μας πατρίδα.

Σεμετέλος ο Σπανός
πεττωματός τρανός.

Διά του έθνους τό καλόν τό πών κι' εγώ θα πράξω,
Λατινικά και μετρική παραμερα θ' άφήσω,
και με ξουράφι άγγλικό 'στους Σλάβους θα πετάξω,
κι' άρσενικών και θηλυκών τας τρίχας θα ξουρίσω.
'Εμπρός λοιπόν... από Σπανούς θα κάμω ένα σώμα,
κι' ή κόπτω κάθε τρίχα των, ή πίπτω εις τό χώμα.

Ἀπὸ τῆ Χιὸ ἐπιστολὴ
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Σιὸ Ρωμῆ.

Κι' ἐδῶ 'στὴ Χιὸ μεγάλη φασαρία
γι' αὐτὴ τὴν τρισκατάραττὴ ποῦ λέτεν Βουλγαρία.
Κι' ἐμεῖς συλλαλητήρια ἡκάμαμ' ἐδῶ πέρα,
'τινάξαμε τῆς σκούφιας μας ἀπάνω 'στὸν ἀέρα,
κι' ἂν ἐν μᾶς 'φοβερίζανε ὁρὸ τρία Ταγκαλάκια,
'στὴ Βουλγαρία, νὰ σᾶς χαρῶ, θὰ ἦταν τὰ Χιωτάκια.

Ἐκεῖνος ὁ μισὲ Μπουρλῆς, διαβόντρου γλὸς ἀλήθεια,
μᾶς εἶπενε γιὰ πόλεμο καὶ γι' ἄλλα κολοκύθια
«Διαβόν ρου γιοί, μᾶς εἶπενε, γιὰτὶ ἀργοπορεῖτε;
γιατὶ καὶ σεῖς ἐν τρέχετε, γιὰτὶ ἐν πολεμεῖτε;
γιατὶ κι' ἡ Χιὸς ἄματις κινήματα ἐν κάνει;
γιατὶ ἐν 'στέλλει ψήφισμα κι' αὐτὴ 'στὸν Ντεληγιάννη;

» 'Στὸ πόδι σηκωθήενε, κατοκαῦμένοι Χιώταις,
φανήτενε, νὰ σᾶς χαρῶ, καὶ τώρα πατριώταις,
ἀφῆτεν τὴν μαστίχα σας καὶ πάρτεν 'στὰ χέρια
κανόνια, μπόμπαις, Σασεπῶ, τρομπόνια καὶ μαχέρια.
Καὶ ἄμα πάτενε καὶ σεῖς μὲ τὸ καλὸ 'στὴ μάχη,
προσέχετεν γιὰ τὸν θεὸ μὴ πάθετεν συνάχι.

» Καὶ σεῖς διαβόντρου Χιώτισσαις, φιλήσετέν μας τώρα,
μὴν κλαίνενε, Μπατουδεναις καὶ Ἀμιαῖς Ἀγγερούκαις,
ἐλάστενε ἀπ' τὰ χωριά, ἐλάστεν κι' ἀπ' τὴ χώρα,
κι' ἀφῆστεν πιά τῆς ρόκας σας καὶ πικστε τρακατρούκες.
Θὰ πέσετεν, κακόσορταις, 'στῆς Βουλγαρίας τᾶσκέρι,
καὶ ἵντα 'ὰ σᾶς κάμουνε, μόν' ὁ θεὸς τὸ ξέρει.

» Τσουράπια πιά μὴν πλέετεν γιὰ 'μᾶς τοὺς μαντραχάλους,
κάμμιὰ σημαία πλέξετε γαλαζία τοῦ πολέμου...
δουλειαῖς μὲ φούνταις ἔχουμε κι' ἀναβρασμούς μεγάλους,
καὶ μὴ γιὰ τὰ πηδημάτα μαλώνετε τ' ἀνέμου.
Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος!... ἀρπάχτεν τὰ τουφέκια,
κι' ἀντὶ μαστίχα Χιωτικὴ μασσάτενε φουσέκια.»

Μ' αὐτὰ ὁ διχολόλωλος ἐξω φρενῶν μᾶς κάνει,
κι' ἐκεῖ ὅπου 'κτυπούσαμε κι' ἐμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ἡγράφαμ' ἕνα ψήφισμα βαρὺ 'στὸ Ντεληγιάννη,
νὰ σου! καὶ φαίνονται μακριὰ ὁρὸ τρία Ταγκαλάκια.
Εὐθύς ὁ νοῦς μας 'φούντωσε, μᾶς ἤρθενε σὰν ζάλη,
κι' ἀφίνομε τὸ ψήφισμα καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

'Στὰ τέσσερα οἱ Χωρινοί, μαζὶ κι' οἱ Βρονταδοῦσι,
κι' οὔτε γυρίζει 'πίσω του κανένας μας ν' ἀκούσῃ
φεύγει κι' Ἀμια ἡ Μπατοῦ μὲ τ' ἄσπρο τῆς φακιδί,
φεύγει μαζὶ κι' ἡ Ἀγγερού, γυναῖκες κι' ἄντρες ὅλοι,
κι' ὁ ρήτορας μισὲ Μπουρλῆς, ἀπὸ τὴ σάστισί του
τὰ ἡκάμει, νὰ σᾶς χαρῶ, ἀπάνω 'στὸ βρακί του.

Τοῦ Ρωμῆοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ πηγαῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων—μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Ἐκ τῆς Σύρου γράμμα
φθάσαν ἐν τῷ ἄμα.

Κι' ἐδῶ, Ρωμῆ, τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγαρῶν
τὸ νευρικὸν μας σύστημα ἐρέθισε πολὺ,
καὶ ὅλοι τώρα πόλεμο γυρεύουν ἄρον, ἄρον,
καὶ μέσα 'στὴν Πλατεία μας φωνάζουν σὰν τρελλοί.
'Αλλὰ κι' ὁ Βαφειοδόκης μας ὀπίσω δὲν πηγαίνει,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τὸν πόλεμο, σὲ βεβαιῶ, πεθαίνει.

Λαμπρὸν συλλαλητήριον συνέβη κι' ἐδῶ πέρα,
κι' εὐθύς ἡ κάτω ἔτρεξε καὶ ἡ ἀπάνω Σύρα,
πολλοὶ μὲ κατακκόκινη ἐπρόβαλαν παντιέρα,
καὶ λόγον ἐπερίμεναν ἀπὸ τὸν Ἀπαλῦρα.
Φωναῖς, βοή, ἀναβρασμός, ψηφίσματα σπουδαία,
καὶ ζήτησαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Μεγάλη Ἰδέα.

'Αλλὰ ἐνῶ ἐσκούζαμε μὲ δύναμι μεγάλη
πὼς πρέπει πλέεν κι' ἡ Ἑλλάς ἐμπρὸς νὰ προχωρήσῃ,
ἀκούσαμε πὼς ὁ Χοβάρτ σκοπεύει τώρα καὶ
τὴ Σύρα μας τὴν ἔρημη νὰ βομβαρδοβλήσῃ.
'Αλοὶ μας! ἐφωναίξαμε, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ,
καὶ εἰς τὰ Κρούσα 'πήγαμε ἀμέσως γιὰ κυνήγι.

'Αλήθεια θάλλῃ ὁ Χοβάρτ;... τί φόβος τὸν ἐπύρα!
γιὰ 'πῆτε μας, παρακαλῶ, καὶ τὴ 'δική σας γνώμη...
ἂν ὅμως ἦναι ψέμματα πὼς θὰ φανῇ 'στὴ Σύρα,
πολλὰ συλλαλητήρια θὰ κάμωμεν ἀκόμη.
Αὐτὰ καὶ μένει πρόθυμος καὶ δοῖλος ταπεινός
ἕνας γενναῖος φίλος σας καὶ...

Κάτω-Συριανός

ΑΣΤΥ φύλλον νέον
ἐβδομαδιαῖον.

'Στοὺς ὁρὸ Ἀννίους τοὺς γνωστοὺς, τὸν Μπαμπῆ καὶ τὸν
ἐνέπνευσεν ὁ ἀληθὴς τῆς εὐφύας δαίμων
τὴν ἐκδοσὶν καινοφανοὺς ἡμῖν ἐφημερίδος
κατὰ τε τὴν ἐπίνοιαν, τὸ χθῆμα καὶ τὸ εἶδος
θὰ ἔχ' εἰκόνας ἐκλεκτὰς καὶ γελοιογραφίας
κι' ὑπὸ τῆς φιλοπαίγμονος ἐκείνης συντροφίας
ἡ χάρις θὰ ἐξέρχεται ὡς ἐκχειλίζον ρεῦμα,
μὲ ὕλην ἀνεξάντλητον καὶ πλούσιον τὸ πνεῦμα.
Εκεῖ θὰ συνεργάζωνται ἐκτὸς τῶν ὁρὸ ἐκείνων
καὶ ὅλ' οἱ εὐφυέστεροι τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων.
Θὰ ἦναι πάντοτε διπλοὺν καὶ ἄστυ θὰ καλῆται,
κι' εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφθόνως θὰ πωλῆται.

Ἡ Διάπλασις τῶν παιδῶν ἀπ' ἐκεῖ ἐξεκουμπίσθη
καὶ 'στὸ σπῆνι τοῦ Καστόρχου κατ' αὐτὰς μετεκομίσθη.

Καφενεὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα 'μέρα συζητούνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατὰ-ζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαλοῦρα.